

Die - A - Ry

แต่ช่วงนี้เรากลับมีความรู้สึกแปลกประหลาด

เรารู้สึก... ไดอารี่... บันทึกเรื่องราวชีวิต
ที่คนเฒ่าอ่าน... ต้องจบชีวิต!

บันทึกตบตีชีพ

ธวัชรธรรม์ เขียน

Die-A-Ry บันทึกกลับดับชีพ

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ภู่วัฒนธรรมป์ เขียน

Die-A-Ry บันทึกลับดับชีพ

ธวัชธรรมพ์

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มีนาคม 2568
จัดพิมพ์ : สำนักพิมพ์กาฬกาล
บรรณาธิการบริหาร : มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
กองบรรณาธิการ : Salamansa พิมพ์ปงกช ทวดเสนา
ออกแบบปก : รุ่งฤทัย ศรีสุข
ออกแบบรูปเล่ม : ธมลวรรณ มีสังข์
ภาพประกอบปกและเนื้อใน : จิตรกร พรพรรณสวรรค์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ธวัชธรรมพ์.

Die-A-Ry บันทึกลับดับชีพ.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2568.
272 หน้า.

1. นวนิยายไทย I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0649-3

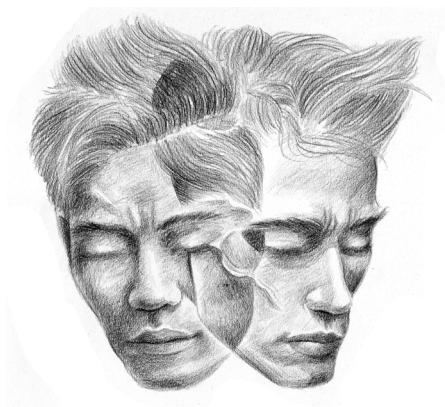
สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

จัดจำหน่าย : บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด
214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระราม 2
แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150
โทรศัพท์ 0-2415-2621 โทรสาร 0-2416-7744
www.booktime.co.th

ภาพ
กาล
GALAGAAN

f Galagaan.publishing
@galagaan.publishing

คำ่านักเขียน

๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๘

เพราะสมองของมนุษย์ไม่อาจจดจำเรื่องราวทั้งหมดได้ ‘บันทึก’ จึงเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้มนุษย์สามารถหวนกลับมาเยี่ยมชมเรื่องราวในอดีตที่อาจหลงลืมตามกาล ให้ภาพทรงจำเหล่านั้นผุดขึ้นมาในสมองอีกครั้ง ไม่ว่าจะเรื่องสุขที่อ่านแล้วหัวใจพองโต หรือเรื่องเศร้าที่กระตุกต่อมน้ำตาให้ไหลหลัง

นิยายเรื่องนี้คืออีกหนึ่งหน้าบันทึกชีวิตในฐานะ ‘นักเขียน’ ของผม เพราะนับตั้งแต่เดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ ที่นิยายเรื่องสุดท้ายวางขาย ผมก็หยุดพัก มิได้เขียนงานได้อีกเลย

ด้วยภาระหน้าที่มากมาย ทั้งงานประจำ ทั้งเรียน ทั้งครอบครัว ทำให้เวลาชีวิตในแต่ละวันเหลือน้อยนิด ประกอบกับอายุช่วงวัยหลักสี่ นอนดึกไม่ค่อยจะไหว ก็เลยตัดสินใจพักงานเขียนอย่างไม่มีกำหนด

โดยไม่คาด ว่าจู่ๆ จะได้รับคำเชิญชวนจาก บก. ต้องตาบรรณาธิการที่อุ้มชูดูแลกันมาตั้งแต่อ่อนแอแต่อก รวมถึงเมื่อได้รู้ว่าบ้านหลังใหม่ที่เปิดโอกาสให้ผมเข้าไปเป็นส่วนหนึ่ง คือสำนักพิมพ์กาลกาฬ ในเครือสำนักพิมพ์ไคฟูกู ก็อดตื่นเต้นดีใจมิได้

จึงตกปากรับคำ และนั่นจึงเป็นที่มาของนิยายเรื่องนี้

บันทึกฉบับตีพิมพ์ คือบันทึกชีวิตของชายคนหนึ่ง ทว่าบันทึกเล่มนี้ กลับนำมาซึ่งเรื่องลึกลับซับซ้อนในชีวิตของใครอีกหลายคน เมื่อเปิดหน้าบันทึก ก็เหมือนได้เปิดตัวตอนที่ซ่อนซุกอยู่ในเปลือกอันเป็นแกนแท้ของจิตใจ ให้ได้รู้ว่าเพื่อสนองตอบต่อความต้องการของตนแล้ว มนุษย์สามารถทำเรื่องดีที่สุด หรือร้ายที่สุด โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงผิดบาปหรือศีลธรรมอันใด

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นิยายเรื่องนี้จะถูกบันทึกอยู่ในห้วงทรงจำของทุกคนที่ได้อ่าน

ปล. ขอขอบคุณครูเปิด มนต์ชีพ คุณมี พีต้องตา คุณอุ้ย และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกคนที่ทำให้นิยายเรื่องนี้ได้มีชีวิตครับ

ธวัชธรรมพ์

คำนำสำนักพิมพ์

การเขียนบันทึกส่วนตัว ไม่ได้เป็นเพียงแค่การบันทึกความทรงจำ แต่ยังเป็นการทบทวนและปลดปล่อยความรู้สึกนึกคิดแท้จริงในใจออกมา และนั่นย่อมเป็น “ความลับส่วนตัว”

โดยบางครั้งเราอาจลืมคิดไปว่า ในวันข้างหน้าที่เราลาจากโลกนี้ไปแล้ว “บันทึกส่วนตัว” เหล่านั้นจะตกไปอยู่ตรงไหน อยู่ในมือของใคร และมันจะถูกทำลายทิ้งที่ หรือถูกเปิดอ่าน

นิยายเรื่อง “Die-A-Ry บันทึกลับดับชีพ” เป็นเรื่องราวของ “เนวิก้า” หญิงสาวที่เข้าไปเป็นพี่เลี้ยงของเด็กหญิงคนหนึ่ง ในคดีฆาตกรรมหลังใหญ่ ที่นั่นมีเรื่องราวแปลกประหลาดมากมาย รวมถึงสมุดบันทึกปกหนังที่เธอได้มาจากเด็กน้อย พร้อมประโยคกำชับบอกว่า “ต้องอ่านนะ”

“อุตุฉรรพ์” ถ่ายทอดเรื่องราวลึกลับได้อย่างมีมิติ ไม่ซับซ้อนแต่ชวนเงื่อน บางเนื้อหาอาจรุนแรงในความรู้สึกแต่ก็สะท้อนหวังลึกๆ ที่คนอ่านเป็นสันดานมนุษย์ได้อย่างตรงไปตรงมา

นี่ไม่ใช่ นิยายเรื่องแรกของเขา จังหวะในการดำเนินเรื่องจึงเป็นไปอย่างลื่นไหล บางฉากบางตอนอ่านแล้วจินตนาการเตลิดไปไกลและมั่นใจว่ารู้ “ความลับ” ที่ซ่อนอยู่ในนิยายเรื่องนี้แล้ว

ก่อนที่จะพบว่า...นิยายก็เหมือนกับชีวิตคนเรานั้นแหละ เราไม่มีทางรู้ตอนจบ จนกว่าหน้าสุดท้ายจะมาถึง

จึงหวังว่าคุณจะไม่ผิดหวังกับนิยายเรื่องนี้...เช่นเดียวกัน

ขอจงมีความสุขในการอ่าน

สำนักพิมพ์กาฬกาล

บันเทิง ชื่นเชิง และปัญญา

บทนำ

๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

ครบ ๖ เดือนที่เรามาทำงานที่บ้านหลังนี้ คิดย้อนกลับไปถึงวันแรกที่ยังไม่รู้เรื่องรู้ราว ทำซ้ำของเสียหลายให้ต้องถูกดูว่าไม่เว้นวัน ก็อดแปลกใจไม่ได้ว่าเรายังไม่ถูกไล่ออกได้ยังไง

จากที่ไม่รู้ทิศทาง ขั้วรถพาคณภคินและคุณเจนหลงทางอยู่บ่อยๆ มาวันนี้ต่อให้หลับตาก็ไปถึงจุดหมายได้ ไม่ต้องเปิดแผนที่หรือจอตารางตามชาวบ้านให้เสียเวลา แม้ไม่พูด เราก็รู้ว่าคุณเจนพอใจกับฝีมือการขับรถของเราอยู่ไม่น้อย ไม่เช่นนั้น คงไม่ให้ค่ากาแฟเราบ่อยๆ หรอก

แต่ช่วงนี้เรากลับมีความรู้สึกแปลกประหลาด

เรารู้สึก...กลัว

ทั้งที่อยู่มาตั้งครึ่งปีไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนี้เลย บ้านหลังใหญ่โตที่แม้ภายนอกจะดูน่ากลัวเหมือนบ้านผีสิง แต่เมื่ออยู่มานานจนชินก็รู้จักทุกซอกทุกมุมของบ้านทะลุปรุโปร่ง ไม่มีซอกหลืบใดที่ทำให้เรากลัวหรือวิตกกังวลสักนิด

แต่สองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา เรารู้สึกเหมือนถูก ‘จ้องมอง’ อยู่ตลอดเวลา

อย่างเช่นเมื่อคืน เพราะอากาศร้อนอ้าวจนพัดลมตัวเดียวไม่อาจบรรเทาความร้อนลงได้ เราจึงต้องเปิดหน้าต่างเพื่อให้ลมโกรกเข้ามาในห้อง ตอนดึกที่เหงื่อออกจนเหนียวตัว ต้องตื่นขึ้นมาหวังจะไปล้างเนื้อล้างตัว เรามั่นใจว่าเราเห็น ‘ดวงตา’ ของใครบางคนอยู่นอกหน้าต่างห้อง

ไม่ใช่ความฝันแน่นอน เรามั่นใจว่าตัวเองมีสติสัมปชัญญะครบถ้วน แต่เพียงกะพริบตา ดวงตาวาวคู่นั้นก็หายไปพร้อมกับร่างนั้นเป็นญาติผีเราหวาดกลัวแทบสิ้นสติ ต้องนอนคลุมโปงท่องนะโมผิดๆ ภูกๆ นานเท่าไรก็ไม่รู้ รู้ตัวอีกทีเสียงนาฬิกาปลุกก็ดังบอกเวลาว่าเช้าแล้ว จึงได้คลานออกจากผ้าห่มอย่างกล้าๆ กลัวๆ

นับจากวันนี้ เราไม่กล้านอนเปิดหน้าต่างอีกแล้ว

บันทึก

รถญี่ปุ่นบุโรทั่งใช้เกียร์ต่ำตลอดเส้นทางนับตั้งแต่ถนน
ท่ามุลลาต อีกเหตุผลคือเส้นทางคดเคี้ยวจนคนขับต้องหมุน
พวงมาลัยซ้ายทีขวาที ทำให้คนในรถวิ่งเวียนแทบเอาเจียนออกมาอยู่
รอบมร้อ

‘เนวิกา’ แทบจะฝังจมูกลงในขูดยาดมหงส์ไทยอยู่แล้ว กลิ่น
สมุนไพรที่อัดแน่นในขวดพลาสติกสีเขียวบรรเทาความเวียนหัวลงไป
ได้บ้าง มิเช่นนั้นเธอคงส้วอกอาหารมือเข้าออกมาให้เพื่อนเปรอะเลอะ
รถคันนี้ไปแล้ว

เห็นอาการเช่นนี้ คนขับรุ่นลูงจึงกดปุ่มเปิดกระจกฝั่งที่นั่งข้าง
คนขับ

ลมเย็นพัดโกรกเข้ามาสร้างความชุ่มชื้นให้หญิงสาวได้บ้าง แต่
ที่เหนือกว่านั้น คือกลิ่นหอมของ ‘ธรรมชาติ’ ทั้งกลิ่นไอดิน กลิ่นดอกไม้
ใบหญ้า ที่ไม่อาจสัมผัสได้จากเมืองหลวงที่จากมา

เหตุที่เธอได้งานนี้ ก็คงเพราะคุณสมบัติที่ระบุในช่องหมายเหตุ
ตอนกรอกใบสมัครออนไลน์ ว่า ‘สามารถทำงานได้ในทุกจังหวัดทั่ว
ประเทศไทย’ ก็ด้วยสถานะโสดสนิทนับตั้งแต่ผมสิ้นระดิงหูตอนเรียน

มัธยมต้น จนพ้นวัยเบญจเพสมาหมาดๆ ก็ยังไม่มีชายใดมาขายนมจีบ

แต่เนวิกามีได้รู้สึกเหงาเศร้าอันใด ดีเสียอีกที่ไม่ต้องมีทั้งพันธะและภาระให้ต้องห่วงกังวล อยากไปไหนทำอะไรก็ไม่ต้องคอยรายงานหรือโดนโทรตามเหมือนเพื่อนคนอื่น

อีกทั้งบุพการีเสียไปแล้วทั้งคู่ เนวิกาก็ไม่เหลือใครหรือสถานที่ใดให้นับเป็น ‘บ้าน’ ที่รอการกลับไปได้อีก เช่นนี้ เธอจึงพร้อมรับงานที่บริษัทป้อนให้ ไม่ว่าจะอยู่ที่สุดยอดดอยในภาคเหนือ หรือบนเกาะแก่งในทะเลใต้ หญิงสาวก็ไม่ย่อ

หลังยื่นใบสมัครเป็นพนักงานของ ‘บริษัท แองเจิล เนิร์สซิง เซอร์วิส แคร์ จำกัด’ ซึ่งเป็นบริษัทจัดหาแม่บ้าน คนขับรถ และพี่เลี้ยงเด็ก หญิงสาวที่ยึดอาชีพพนักงานร้านสะดวกซื้อเป็นอาชีพหลัก ก็ทำงานโดยลืมไปว่าตนสมัครงานที่บริษัทนั้นเอาไว้ด้วย

กระทั่งผ่านไปร่วมสามเดือน จึงมีสายจากพนักงานฝ่ายบุคคลของบริษัทโทรเข้ามา

“สวัสดีค่ะ คุณเนวิกาใช่ไหมคะ”

บันทึกหมายเลขเอาไว้อยู่แล้ว เมื่อเห็นเป็นชื่อบริษัทจัดหางาน ก็ตอบอย่างไม่ลังเล

“สวัสดีค่ะ พุดอยู่ค่ะ มืงานแล้วใช่ไหมคะ”

“ใช่ค่ะ รายละเอียดของงานคือ...”

ระบบการจัดหางานของบริษัทนี้คือ ให้ผู้ต้องการทำงานในลักษณะงานดังกล่าว ยื่นใบสมัครพร้อมหลักฐานประกอบตามที่กำหนด เพื่อให้บริษัทพิจารณา หากผ่านเกณฑ์ตามเงื่อนไข ก็จะนำรายชื่อและคุณสมบัติขึ้นเว็บไซต์ เพื่อให้ผู้ที่กำลังมองหาแม่บ้าน คนขับรถ หรือ

พี่เลี้ยงเด็ก ได้มาเลือกพนักงานที่ตรงกับความต้องการของตน

และด้วยหลักเกณฑ์ที่เข้มงวด จึงรับประกันทั้งผลงานและความปลอดภัย ทำให้ลูกค้าของบริษัทนี้ มีแต่ ‘ชนชั้นเอลิต’

และชนชั้นเอลิตที่กำลังจะเป็นนายจ้างของเนวิกา คือนักเขียนดังผู้มีนามปากกาและชื่อจริงเหมือนกัน

‘ภคิน’

หลังจากชนะการประกวดรางวัลจากเวทีวรรณกรรมใหญ่ จนผลงานเรื่อง ‘สตัยส์กาล’ ถูกพิมพ์ซ้ำหลายสิบครั้ง ได้รับการดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์เรตติ้งอันดับหนึ่ง รีรันก็ยังไม่รู้ที่รอบต่อๆ รอบ นับแต่นั้น ภคินก็เนื้อหอม ถูกค่ายละครตามจีบให้เขียนนิยายเรื่องใหม่อย่างต่อเนื่อง เพราะมั่นใจว่าหากเป็นผลงานของเธอ เมื่อสร้างเป็นละครย่อมครองเรตติ้งสูงสร้างรายได้มหาศาลอย่างแน่นอน และนั่นย่อมหมายถึงรายได้ของภคินที่สูงขึ้นตามจำนวนเรื่องที่เขียนเป็นลำดับ จนตอนนี้แม้จะวางปากกาพัก ไม่มีนิยายเรื่องใหม่มาสองปี ก็สามารถใช้ชีวิตบนกองเงินกองทองที่สร้างเอาไว้อย่างไม่เดือดร้อน

ไม่มีใครรับรู้ชีวิตส่วนตัวของภคินนัก ร่ำลือว่าชายกลางคนผู้นี้เป็นมนุษย์จำพวกอินโทรเวิร์ต¹ กระทั่งในงานประกาศรางวัลเขายังปฏิเสธไม่ไปร่วมโดยอ้างเหตุผลว่าป่วย ประสาอะไรกับงานสัปดาห์หนังสือที่นักเขียนมากมายไปร่วมเปิดตัวหนังสือใหม่ หรือแจกลายเซ็น

¹ อินโทรเวิร์ต (Introvert) คือ ลักษณะบุคลิกภาพแบบหนึ่งของบุคคล มีโลกส่วนตัวสูง ตามทฤษฎีบุคลิกภาพ Big Five Personality โดยบุคลิกภาพนี้ถูกให้นิยามไว้ว่าเป็นบุคลิกภาพของบุคคลที่มีทัศนคติชื่นชอบการอยู่ในโลกส่วนตัว อยู่กับอารมณ์ ความคิด และความรู้สึกภายในของตนเองมากกว่าผู้คนและโลกภายนอก

ให้แฟนคลับ ภคินยังไม่เคยไปปรากฏตัวต่อสาธารณชนเลยสักครั้ง คงมีเพียงภาพงานมงคลสมรสกับไฮโซสาวทายาทนักธุรกิจหมื่นล้าน ที่ถูกจัดอย่างเจี๊ยบๆ ภายในครอบครัว แต่กระนั้นก็ยังมึนรูปของนักเขียนหนุ่ม หลุดออกมาปรากฏบนหน้าสื่อ ให้แฟนนิยายได้เห็นหน้าค่าตากันบ้าง

แล้ววันนี้เนวิกากำลังจะได้เจอเจ้าของบทประพันธ์สตั๊ดสูงวาลละครที่เธอดูจนท่องบทสนทนาได้แบบคำต่อคำ หญิงสาวตื่นเต็นจนไม่อาจข่มตาหลับได้ทั้งคืน หากไม่เพราะต้องนั่งรถขึ้นเขาจนเวียนหัวแทบอาเจียน เธอคงสลบคาเบาะที่นั่งไปแล้ว

และทันทีที่พาหนะสืลล่อซบผ่านม่านปราการธรรมชาติบนเนินเขาสูงชัน ลูกไม้สูงนัก บ้านทรงกล่องสองชั้นสไตล์โมเดิร์นสีดำตัดกับความสว่างไสวของธรรมชาติก็ปรากฏสู่สายตา สีดำของไม้ที่ถูกเลือกมาใช้เป็นผนัง เข้ากับบุคลิกลึกลับ เครื่องขีมี ทว่าสุขุมของภคิน ชนิดที่หากให้ทายว่านี่คือบ้านของนักเขียนคนใด นักอ่านนิยายย่อมเดาจากบุคลิก และตอบชื่อถูกได้ไม่ยาก

สีโทนเข้มของไม้ช่วยเพิ่มมิติให้กับบ้านที่ใช้กระจกใสเป็นองค์ประกอบเป็นส่วนใหญ่ได้เป็นอย่างดี หลังคาแบบแบน² เปรียบดั่งลานกว้างขนาดใหญ่ ให้สามารถใช้ประโยชน์ได้หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ออกกำลังกาย หากตั้งโต๊ะเก้าอี้ก็เป็นสถานที่จัดงานปาร์ตี้

² หลังคาแบน (Flat Slab Roof) หลังคาทรงนี้มีลักษณะแบบราบเป็นระนาบเดียวกันกับพื้น วัสดุที่ใช้ส่วนใหญ่นิยมใช้คอนกรีต จำเป็นต้องออกแบบให้มีความลาดเอียงเล็กน้อยเพื่อระบายน้ำไปยังช่องเจาะเพื่อระบายน้ำฝน ปัจจุบันมักนิยมใช้กับบ้านรูปทรงโมเดิร์น และทรอปิคอลโมเดิร์น เนื่องจากหลังคาสามารถออกแบบให้เกิดประโยชน์ใช้สอยได้เนื่องจากมีความแบนราบ

ขนาดใหญ่ที่มองเห็นวิวกุเขาได้ชัดเจน

นี่คือบ้านที่เนวิกาไม่กล้าแม้จะคิดว่าเธอจะมีปัญญาได้เหยียบ
ย่างเข้ามาพักอาศัย แม้เพียงแค่นิฐานะ ‘พีเลียงเด็ก’ ก็ตาม

รถญี่ปุ่นลำลักสองสามครั้ง เครื่องพลันดับลงก่อนถึงที่หมาย
หลายร้อยเมตร ลุงคนขับยืมหน้าแหย ก่อนเกาตีระชะแกรก

“ขับทางไกลที่ไรเป็นแบบนี้ตลอด บริษัทก็เงินทองเยอะเยอะ ดันจัด
รถให้พนักงานแบบจะพังแหล่มีพังแหล่”

“อ้าว แล้วอย่างนี้ลุงจะกลับกรุงเทพฯ ได้หรือคะ”

ชายชราลงจากรถไปเปิดกระโปรงหน้า พลังจับนูนบิตนี้อย่าง
ชำนาญ

“ไม่ต้องห่วงหรอกหนู มันเป็นแบบนี้ประจำ ลุงซ่อมจนชินแล้ว
เดี๋ยวก็ใช้ได้” เสหน้ามองคนรุ่นลูก “หนูก็รีบไปเถอะ นายจ้างเขาคง
รออยู่”

เนวิกาที่ยกกระเป๋าเดินทางลงจากรถมาวางข้างตัว กระพุ่ม
มือไหว้

“ขอบคุณมากค่ะที่มาส่ง เดี่ยวถ้าซ่อมไม่ได้ยังไง ลุงโทรบอกนุ้ย
แล้วกันนะ เผื่อนุ้ยจะรบกวนเจ้าของบ้านให้ช่วยเรียกช่างมาดูแลให้”

ชายชราพยักกรับคำ สายตามองส่งหญิงสาวที่เดินลากกระเป๋า
ขึ้นทางลาด

ก่อนตีระชะทุยอันเป็นเป้าหมายสายตานั้น จะหันกลับมาด้วย
ใบหน้าที่แปรเปลี่ยนเป็นชาย ผู้กำลังร้องไห้หน้าตาโหลเป็นสายโลหิต
แดงฉาน!

ชายชราผงะลัมก้นจำบ้า เขารีบขยี้ตา และเมื่อมองให้ชัด ก็เห็น

เป็นเพียงหญิงสาวผู้ร่วมเดินทางมากับตนหลายชั่วโมง

ลมกระโชกพัดสุ่มทุมพุ่มไม้ส่งเสียงดังแกรกกราก ผสานเสียงนกแมลงดังววมโหรีครวญคลั่ง คนวัยใกล้เกษียณรีบสาละวากับเครื่องยนต์ที่พยศไม่รู้เวลา ไม่กล้าหันไปมองหญิงสาวอีกเลย

ถนนสองเลนลาดเอียงทำมุมยี่สิบองศากับพื้นโลกพาเนวิกาเดินมาถึงบ้านประตูขนาดใหญ่ ตัวบ้านตั้งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก หากยืนอยู่ตรงที่สวนหญ้าหน้าบ้านย่อมมองเห็นดวงอาทิตย์เฝ้ามองขอบฟ้าในยามเช้าได้เต็มสองตา

กดออกเพียงครั้ง ก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งมาเปิดประตูให้ ร่างสูงล่ำแบบคนใช้กำลังยิ้มอวดฟันขาว ค้อมศีรษะครั้งหนึ่ง ก่อนเดินนำเนวิกาเข้าไปภายในบ้าน

และแม้บ้านหลังใหญ่นี้จะสวยงาม ประดับประดาด้วยสุ่มทุมพุ่มไม้ตัดแต่งเป็นรูปทรงต่างๆ สวนหน้าบ้านก็สวยงามเหมือนภาพจากนิตยสารบ้านและสวน แต่เนวิกากลับไม่อาจมองไปที่ใดได้

เพราะความสนใจทั้งหมดของหญิงสาวผู้มาเยือน อยู่ที่ชายร่างสูงผู้ยืนกอดอกอยู่หน้าบ้านเท่านั้น

ร่างสูงโปร่งแต่มีกล้ามเนื้อดั่งคนออกกำลังกาย ทำให้ภักดินที่แม่ป็นีอายุย่างเข้าสี่สิบห้า กลับดูหนุ่มกว่าอายุจริงมาก กางเกงขายาวสีขาวยาวกับเสื้อโพลีเอสเตอร์แขนยาวสีน้ำเงินเข้ม ก็ส่งให้ชายหนุ่มผู้สวมแว่นทรงเหลี่ยมนั้นดูราวกับหลุดออกมาจากหน้านิยาย

เนวิกาในชุดเสื้อยืดคอปัสฟ้าที่หน้าอกมีตราสัญลักษณ์ของบริษัท 'ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเธอคือ 'ลูกจ้าง' ที่เจ้าของบ้านรออยู่

"สวัสดีค่ะ คุณภักดิน เนวิกาจากบริษัท แองเจิล เนิร์สซิง เซอร์วิส

แควร์ จำกัด ค่ะ” ยกมือไหว้พลางแนะนำตัว ภคินรับไหว้ทว่าสีหน้ายังเรียบเฉย เสมือนสวมหน้ากากไร้อารมณ์อยู่ตลอดเวลา

และไม่ทันได้เอ่ยประโยคต้อนรับ ร่างระหงในชุดเสื้อยืดแขนกุด สีดำกับกางเกงมิราเคิลแอร์ขาวยาวสีครีม ก็ผลุนออกจากบ้านมาเย็นเฉียบภคิน หล่อสวยสมกันจนไม่ต้องคาดเดาให้รู้วายก็รู้ว่านี่คือ ‘คุณผู้หญิง’ ของบ้าน

“มาแล้วหรือจ๊ะ แล้วนี่มายังไง ฉันไม่เห็นรถเลย”

เนวิกาก็ไปที่ทางลาดด้านหลัง แม้ไกลแต่ยังคงมองเห็นรถยนต์ที่เมื่อครู่ยังจอดเสีย ทว่าบัดนี้ได้รับการซ่อมแซมจนใช้งานได้ แกมคนขับยังหุนหันกลับรถและขับลงทางลาดไปอย่างรีบเร่งราวกับไม่กลัวเสียหลักหลุดไถ่ตกเขา

“อ้าว... เอ่อ มากับรถของบริษัทค่ะ พอดีรถเสียอยู่ตรงนั้น นุ้ยเลยเดินขึ้นมา แต่ตอนนี้ก็...คงซ่อมเสร็จแล้ว”

หญิงเจ้าของบ้านมองตามปลายนิ้ว เมื่อไม่เห็นพาหนะที่วาก็ละความสนใจ ก่อนผินใบหน้าสวยมาจับจ้องที่หน้ากลมของลูกจ้างคนใหม่ที่เยาว์วัยกว่าตนเกือบรอบ

“ฉันชื่อเจน ไม่ต้องเรียกคุณผู้หญิงคุณผู้หญิงแบบในละครหรอก เรียกคุณเจนก็พอ” แม้เป็นประโยคแสดงอัธยาศัยไมตรี ทว่ากลับแสดงถึงการยกตนนอยในที ให้เนวิกาดองตีหน้าเหวอพลางยกมือไหว้ ‘ศตวรรษมี’ นายจ้างคนใหม่ของเธอแทบไม่ทัน

ภคินไม่ได้พูดอะไร แต่สายตากลับจับจ้องใบหน้าของเนวิกาไม่กะพริบ จนคนที่กอดแขนเขาอยู่ต้องออกแรงกอดมากขึ้นราวกับดั่งสติเพียงครู่ ประตูกะระจกบานใหญ่ก็ถูกเลื่อนอีกครั้ง ครานี้เป็นหญิงชรา

ในชุดเสื้อยืดคอคอวีกับกางเกงขาสวมส่วน บ่งบอกสถานะในบ้านหลังนี้ เธอเดินจูงมือเด็กหญิงตัวเล็ก มัดผมเปียสองข้าง ที่ก้มหน้าจู้ดราวกับมองปลายเท้าของตนอยู่ตลอดเวลา ออกมายืนด้านหลังภคินและศรัศมี

นายจ้างสาวก้มตัวลงจับแขนเด็กน้อย ก่อนกล่าวด้วยเสียงดังพอให้เนวิกาได้ยินด้วย

“นี่พี่เลี้ยงคนใหม่ของลูก ไปสวัสดิ์พี่เนวิกาเขาสิคะน้องมุก”

เพราะอ่านรายละเอียดงานมานานับครั้งไม่ถ้วน เนวิกาจึงรู้จัก ‘เด็กหญิงอังคณา’ หรือ ‘น้องมุก’ เด็กน้อยวัยหกปี ที่นับจากนี้เธอจะต้องดูแลในฐานะพี่เลี้ยง

เมื่อเห็นเด็กหญิงยืนนิ่ง ไม่แม้แต่จะเงยหน้ามอง เนวิกาจึงวางกระเป๋าและเดินตรงไปนั่งของตรงหน้า พลางกล่าวด้วยเสียงว่าเงิเพื่อทำความรู้จัก

“สวัสดิ์คะน้องมุก พี่ชื่อนุ่นนะคะ ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ”

“อ้อ... อ้อ...” ทำปากมูมมิบ ยินเสียงจึงมำลออกจากไรฟัน กระนั้นเด็กหญิงก็ยังไม่เงยหน้าขึ้นมอง

เนวิกาพยายามก้มหน้าเพื่อหวังสบสายตาคู่เด็กนั้น ทว่าน้องมุกกลับก้มต่ำกว่าเดิมจนศีรษะแทบฝังเข้าไปในแผ่นอก

และทั้งที่เห็นอาการประหลาดแบบนี้ แต่ไม่มีสักคน กระทั่งคนเป็นพ่อแม่อะยงภคินและศรัศมีจะสนใจ กลับปล่อยให้เด็กน้อยแสดงท่าทีพิลึกพิลั่น จนเนวิกาจำต้องยอมแพ้และเขยิบถอยห่างออกไปด้วยกลัวคอของน้องมุกจะหัก

เพียงพลัน หน้าเด็กกลับเงยขึ้นมองจ้องมองเนวิกาด้วยตาเบิกโพลง เสียงที่เปล่งจากริมฝีปากบางซึ่งควรเป็นเสียงเล็กใส กลับแหบห้าว

ราวชายวัยฉกรรจ์

“ออกไป!”

ผู้มาใหม่ผงะจนแทบหงายหลัง มือยันร่างมิให้ล้มทว่าสองขา
ยังถีบพื้นเพื่อถอยห่างจากอาการชวนหวาดผวาของเด็กน้อยตรงหน้า

“บอกให้ออกไป!” ตะโกนดั่งลั่นจนแม่บ้านวัยชราต้องนั่งลงกอด
ร่างที่เริ่มสะบัดตัวของน้องมุก ขณะที่ศรัศมีทั้งที่เป็นแม่ กลับถอยห่าง
ออกมาอย่างหวั่นผวา

เพียงครู่เดียวเท่านั้น เนวิกาที่ได้สติก็สุดลมหายใจเข้าปอด ก่อน
ลุกยืนและเดินไปนั่งตรงหน้าน้องมุกอีกครา แม้ยังหวั่นเกรง แต่เพราะรู้
อาการเบื้องต้นจากข้อมูลที่อ่านมาแล้ว จึงทำใจดีสู้เสือและพูดกับ
เด็กหญิงด้วยเสียงปลอบโยน

“ไม่ต้องกลัวนะคะ พี่ไม่ได้มาร้าย ไม่ทำร้ายน้องมุกแน่นอน มีอะไร
ไม่ชอบ อยากให้พี่ช่วยอะไร บอกพี่ได้ทุกอย่างเลยนะคะ”

ความมั่นคงในดวงตาของเนวิกา ทำให้เด็กน้อยที่ตั้งใจกล่าว
ประโยคขับไล่ ต้องหยุดมองราวกับจะค้นหาบางสิ่งบางอย่างในแววตา
คู่ นั้น

และเหมือนละครองก์หนึ่งจบลง อาการของน้องมุกพลันสงบและ
กลับไปอยู่ในสภาพเย็นคอตกเช่นเดิม ท่าทีของผู้อาศัยในบ้านอีกสามคน
ก็กลับไปสู่ความปกติดังเดิม ราวกับเหตุการณ์เมื่อครู่คือเรื่องปกติสามัญ
ที่เกิดขึ้นทุกเมื่อเชื่อวัน มิใช่เรื่องแปลกประหลาดอันใด

“พาน้องมุกเข้าไปในบ้านก่อน ป้าอืด”

นายหญิงของบ้านสั่ง แม่บ้านนามว่า ‘ป้าอืด’ จึงจูงมือเด็กน้อย
เข้าไปในบ้านตามบัญชา ศรัศมีจึงหันมาวางพาดูนางพญาอีกครั้ง

“อย่างที่คุณเขียนไปในรายละเอียดงานนั้นแหละ น้องมุกมีอาการแบบนี้ นี่ก็พาไปรักษากับจิตแพทย์มาแล้ว เหมือนจะดีขึ้น แต่สักพักก็เป็นอีก ขนาดพี่เลี้ยงคนเก่าว่าเป็นคนใจเย็น อะไรก็ได้ ง่ายๆ เจออาการลูกสาวฉันไป ยังเผ่นไม่เป็นท่า”

สายตาคมจับจ้องใบหน้าเนวิกาอย่างประเมินค่าที่

“แต่เมื่อไหร่ที่คุณเหมือนเธอจะรับมือกับสถานการณ์ได้ดีทีเดียว หวังว่าจะไม่ลาออกไปไวเหมือนคนแก่นะ”

“คะ นี่ย่านข้อมูลทั้งหมดมาแล้ว แต่พอเจอของจริงก็ยังคงตกใจอยู่ หลังจากนั้นจะไม่ตกใจแล้วค่ะ”

หญิงสาวเป็นคนหนักเอาเบาู้ทำงานสารพัดมาตั้งแต่จำความได้ งานหนักแค่ไหนขอให้ได้ค่าตอบแทนเป็นรายได้เลี้ยงตนเอง เธอไม่เกียจทั้งสิ้น แม้การรับมือกับเด็กจะต้องใช้ความเข้าใจและความอดทนเป็นอย่างมาก แต่งานที่ยากและหนักกว่านี้เธอก็ทำมาแล้ว เช่นนี้เนวิกาจึงมั่นใจว่าเธอจะไม่หนีเตลิดไปเพราะอาการประหลาดของน้องมุกอย่างแน่นอน

ภคินที่เสียบมาจนถึงตอนนี้ ชี้ไปที่เรือนแถวชั้นเดียวหลังเล็กที่ตั้งอยู่ด้านข้างของบ้าน

“ที่พักของเธออยู่ห้องขวาสุด เอาข้าวของไปเก็บแล้วเดี๋ยวมาหาฉันที่ห้องรับแขก มาคุยรายละเอียดงานกัน”

เนวิกาหันมองนิวาสถานแห่งใหม่ของตน พบเป็นห้องอาคารเรือนแถวแบ่งเป็นห้องสามห้อง ประเมินจากท่าทางของศตวรรษก็พอรู้ว่านายหญิงของบ้านคงไม่ปรารถนาอยู่ร่วมบ้านกับลูกจ้าง จึงสร้างที่พักแยกเอาไว้ด้านนอก

ทว่าเธอมีได้อาหารกับสถานการณ์ตรงหน้า ขอเพียงมีที่หลับ
ที่นอน มีอาหารกินครบมือ มีเงินเดือนที่ได้มาจากการตั้งใจทำงาน
เท่านั้นก็ดีถมไปแล้ว

“รับทราบค่ะ”

ลูกจ้างคนใหม่ค้อมศีรษะให้เจ้าของบ้านทั้งสอง จากนั้นเดินลาก
กระเป๋าเดินทางเข้าไปในห้องพักของตน โดยมีสายตาของภคินและ
ศรัศมีมองตามไป

ด้วยความรู้สึกที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง...

บันทึก ๒

“ในการดูแลเด็ก ต้องคำนึงถึงสิ่งจำเป็นสองประการใหญ่ๆ คือ สิ่งจำเป็นสำหรับร่างกาย เช่น สภาพแวดล้อมภายในบ้าน อย่างเสื้อผ้า ข้าวของเครื่องใช้ หรืออาหาร ต้องมีความสะอาด ปลอดภัย เมื่อมีอาการเจ็บป่วยก็ต้องได้รับการรักษาอย่างทัน ท่วงที อีกประการคือสิ่งจำเป็นสำหรับจิตใจ ซึ่งด้านนี้ต้องให้ ทักษะในการสังเกต การทำความเข้าใจ และการตอบสนองอย่าง เหมาะสม”

จำได้เป็นมันเหมาะ เพราะตอนเข้ารับการอบรมกับจิตแพทย์ ที่บริษัทเชิญมาเป็นวิทยากรให้ความรู้ เน้นกาแทบจดทุกคำพูด และอ่าน ย้ำซ้ำไปซ้ำมา ด้วยรู้ว่าการรับมือกับเด็กเป็นเรื่องยาก โดยเฉพาะเธอ ที่ไม่เคยมีลูกหรือหลาน ไม่เคยผ่านประสบการณ์การเลี้ยงเด็กมาก่อน

หญิงสาวตั้งใจทำงานโดยตระหนักเสมอว่า เมื่อพ่อแม่วางใจให้ พี่เลี้ยงดูแลลูกแล้ว คนเป็นพี่เลี้ยงก็ต้องใช้ความระมัดระวังในการ ดูแลเด็กให้มากที่สุด เพราะภาพข่าวที่ปรากฏไม่ว่าจะเป็นพี่เลี้ยงเด็ก ครู หรือกระทั่งผู้ปกครองเอง ที่ทำร้ายทุบตีเด็กน้อยไร้เดียงสา ล้วนทำให้เธอ สะท้อนใจจนคิดไปว่า หากเด็กเหล่านั้นเป็นลูกของตน จะเสียใจมาก

เพียงใดที่เกิดเหตุร้ายเช่นนั้น

หลังจากผ่านการอบรมภาคทฤษฎี บริษัทจึงส่งเธอและพนักงานทุกคนที่สมัครทำงานเป็นพี่เลี้ยง ไปฝึกภาคปฏิบัติที่ศูนย์รับเลี้ยงและพัฒนาเด็ก เพื่อให้พี่เลี้ยงมีอาชีพให้คำแนะนำ และทดลองดูแลเด็ก โดยเฉพาะเด็กเล็กที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ

แม้ยาก แต่ช่วงเวลาสามเดือนที่อบรมภาคปฏิบัตินั้น เนวิกาก็ได้พบเจอเด็กมากมายหลายรูปแบบ ตั้งแต่เด็กที่ครอบครัวอบอุ่นสมบูรณ์พร้อม แต่เพราะพ่อแม่ต้องทำงานในช่วงเวลากลางวัน จึงนำลูกมาฝากไว้ที่ศูนย์แห่งนี้ หรือเด็กที่ขาดพร่อง บ้างมีเพียงพ่อ บ้างมีเพียงแม่ บ้างไม่มีทั้งพ่อและแม่ ก็ถูกส่งมาดูแลที่ศูนย์ฯ

พฤติกรรมการแสดงออกที่แตกต่าง ทั้งเรียบร้อย ซื่ออายุ ร่าเริง หรือบางคนก้าวร้าว แต่เนวิกาก็คิดเสมอว่าเด็กทุกคนคือผ้าขาวที่ซึมซับสีสันท่างๆ จากสภาพแวดล้อมมาย้อมตนให้แสดงออกซึ่งพฤติกรรมเหล่านั้น เธอจึงใช้ความรู้จากภาคทฤษฎีที่อบรมมา ค่อยๆ ทำความเข้าใจ เรียนรู้ถึงสาเหตุของพฤติกรรมนั้น และปรับตัวเข้าหาเด็กแต่ละคนเพื่อให้เด็กที่ตนดูแลไวใจ และคิดว่าเธอคือเพื่อน คือพี่ คือคนที่สามารถวางใจและให้ความดูแลได้

เมื่อมีงานที่ระบุรายละเอียดความต้องการเป็นพิเศษ อย่างเคสของภคิน ชื่อของเนวิกาก็เป็นชื่อแรกที่ฝ่ายบุคคลคิดถึง และเสนองานนี้ให้เธอเป็นคนแรก

แต่ทั้งที่มั่นใจว่าตนสามารถรับมือกับเด็กได้ทุกรูปแบบ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับน้องมุกเพียงลำพัง ความมั่นใจที่มีกลับมลายไป...

เด็กหญิงนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวเล็กซึ่งตั้งไว้ตรงมุมห้อง โคมไฟรูปยี่ราฟ

ส่องแสงสว่างพอให้มองเห็นได้เพียงน้อย เนวิกาที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในห้องนอนส่วนตัวของน้องมุก เมื่อเห็นว่าผ้าม่านถูกปิดเอาไว้ ตั้งใจจะไปเปิด

น้องมุกพลันหันมากรีดร้องพลางตะโกนร่ำให้ปิดม่าน

หญิงสาวรูดม่านปิดแทบไม่ทัน

จากนั้น น้องมุกจึงหันไปจมจ่อมกับการวาดภาพในกระดาดขาวเขียนแผ่นใหญ่ เด็กน้อยจับดินสอด้วยการกำ ฝนวนจนแผ่นกระดาดขาวถูกแต้มแต่งด้วยสีดำสนิท

ราวกับไม่สนใจทุกสิ่งรอบกาย กระทั่งเธอที่เป็นพี่เลี้ยงคนใหม่เลยแม้แต่หน่อย...

ครึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้

หลังได้รับคำสั่งให้นำของส่วนตัวไปเก็บที่ห้องพัก เนวิกาเดินลากกระเป๋าเดินทางไปยังเรือนแถวที่ปลูกเอาไว้ด้านข้างบ้านหลังใหญ่ หญิงสาวรู้ชัดว่าที่พักแห่งนี้มีไว้สำหรับ ‘ลูกจ้าง’ เช่นตน

แม้ยังมิได้รู้จักหรือได้รับการแนะนำ แต่เธอก็เห็นคนที่น่าจะอยู่ร่วมชายคาเดียวกัน คือหญิงชราที่พาน้องมุกออกจากบ้าน และอีกห้องที่เหลือ น่าจะเป็นของชายที่พาเธอเข้ามาในบ้าน

เขากำลังยืนรดน้ำต้นไม้อยู่ที่สนามหญ้าหน้าเรือนแถว รูปร่างกำยำกับผิวคล้ำแดดไม่อาจลดทอนความคมสันของใบหน้าที่ตั้งดูดให้เนวิกา...เปลอมองตาค้าง

กระทั่งชายคนนั้นพยักหน้าและยิ้มให้ เธอจึงได้สติต้องค้อมศีรษะตอบ

“สวัสดีครับ พี่เลี้ยงคนใหม่ใช่ไหมครับ ผมชื่อเต็ม นะครับ เป็นคน
ขับรถพ่วงตำแหน่งคนสวนของที่นี่ คุณ...”

“นุ้ยค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ”

“ผมอยู่ห้องด้านซ้ายนี้ มีอะไรขาดเหลือหรืออะไรพังเสียหาย
เคาะเรียกได้ตลอดเลยนะครับ ผมพ่วงตำแหน่งสารพัดช่างอีกหน้าที่
หนึ่งด้วย”

‘เตมนัน’ หรือ ‘เต็ม’ แนะนำตัวเสร็จก็ยิ้มอวดฟันขาว ด้วยรูปร่าง
หน้าตาแบบนี้ สามารถไปแคสติ้งเป็นนักแสดงหรือนายแบบก็ยังได้ เนวิกา
จึงนึกสงสัยว่าเหตุใดเขาจึงมาทำงานเป็นคนขับรถที่นี่

แต่เพราะได้รับคำสั่งให้รีบไปพบนายจ้าง เธอจึงละความสนใจ
จากเพื่อนร่วมบ้าน ก่อนรีบเก็บสัมภาระส่วนตัวและไปพบเจ้าของบ้าน
ที่นั่งรอท่าอยู่

เพียงเปิดประตูบ้านเข้ามา ความเย็นของเครื่องปรับอากาศก็โชย
มากกระทบร่างจนขนลุกเกรียว แม้ภายนอกอากาศจะเย็นสบายจนไม่ต้อง
ใช้พัดลมอยู่แล้ว แต่เพียงก้าวเข้ามาด้านใน กลับยิ่งหนาวเสียจนพานให้
คิดว่าเย็นอยู่บนยอดดอยของภาคเหนือในฤดูหนาว

ไม่กล้าคิดว่าค่าไฟฟ้าของบ้านหลังนี้จะต้องจ่ายเดือนละเท่าไร
ที่ปรากฏตรงหน้า คือห้องรับแขกขนาดใหญ่ที่ตั้งเอาไว้ด้วยโซฟา
หนังสีเทารูปตัวแอล อีกฝั่งคือโทรทัศน์จอใหญ่เสียจนเกือบกินพื้นที่ผนัง
ทั้งหมด

แต่สิ่งที่ดึงดูดความสนใจของเนวิกา คือชั้นหนังสือที่เรียงราย
อัดแน่นด้วยหนังสือนิยาย ผู้เขียนมีรสนิยมในการแต่งชั้นหนังสืออัน

เปรียบเสมือน ‘ชีวิต’ ของผู้เป็นเจ้าของบ้าน ความสูงห้าชั้น แต่ละชั้น
มีนิยายเพียงหนึ่งเล่มเรียงรายต่อกันดังสีของสันปกทาทาบาจนเต็มแถว
ห้าชั้น ห้าสี คล้ายภาพจิตรกรรมมากกว่าเป็นเพียงสื่อสิ่งพิมพ์
ปกติ

ชื่อหนังสือทั้งหมดล้วนปลูกหวังคำหนึ่งที่ถูกเก็บในลิ้นชักความ
ทรงจำ ให้บังเกิดจินตภาพถึงเรื่องราวที่แสนตื่นเต้น เร้าใจ บางเรื่อง
นำหวาดกลัวด้วยการหลอกหลอนของผีสง บางเรื่องซาบซึ้งกินใจกับ
ความรักท่ามกลางนานาอุปสรรคของพระนาง หลากหลายเรื่องราว
ที่ผ่านปลายปากกาของภคิน ล้วนประทับอยู่ในใจดังถูกจารเอาไว้ไม่รู้ลืม
จึงเป็นดังแรงบันดาลใจ ให้หญิงสาวอยากจรดปลายนิ้วลงบน
แบ่นพิมพ์ ถ่ายทอดจินตนาการของตนผ่านตัวหนังสือเช่นนักเขียน
ลือนามอย่างเขาบ้าง หากแต่เพียงเธอปราศไว้ซึ่งความมั่นใจ ด้วย
ด้อยค่าตนจากความรู้รอบและการศึกษา เรื่องราวชีวิตที่พานพบก็ล้วนแต่
ต้องปากกัติดินถีบเช่นชนรากหญ้าทั่วไป ไหนเลยจะน่าสนใจพอ
ความฝันจึงยังคงเป็นความฝันอยู่เช่นนั้น จนถึงบัดนี้...

“มานี่สิ”

เสียงเรียกปลุกสติให้กลับมาอยู่กับปัจจุบัน หันหน้ามองตาม
ต้นเสียง ก็เห็นภคินนั่งไขว่ห้างอ่านหนังสืออยู่ เพียงหางตาเท่านั้น
ที่เหลือบมองมา

เมื่อเนวิกาเดินมายืนตรงหน้า ชายสวมแว่นจึงวางหนังสือลงบน
โต๊ะกระจก ก่อนชี้ไปที่โซฟาด้านข้าง

“มานั่งนี่”

เนวิกาเย็นล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง ด้วยไม่แน่ใจว่าการนั่งเสมอเจ้านาย
เช่นนี้เหมาะสมหรือไม่ แต่เมื่อเห็นสายตามของภคิณที่จ้องมองไม่
กะพริบ เธอจึงเดินตัวลีบไปนั่งลงอย่างเกรงใจ

“อย่างที่เราเห็น น้องมุกไม่เหมือนเด็กทั่วไป เธอคิดว่าทำงานนี้
ได้ไหม”

เนวิกาพยักหน้า แต่สายตาส่งส่อความเป็นกังวล

“แล้ว...คุณได้พาน้องมุกไปหาหมอไหมคะ”

“ไปสิ ทั้งแพทย์ทั้งจิตแพทย์ ฉันพาถูกไปหาหมดแล้ว แต่ทุก
หมอก็กังวลความเห็นเหมือนกันหมดว่าน้องมุกไม่ได้ป่วยอะไร ตอนอยู่
ที่โรงพยาบาลเขาก็เล่นซุกซนตามประสา ไม่มีอาการผิดปกติ แต่พอกลับ
มาบ้าน ก็อย่างที่เธอเห็น”

ต้องมีสาเหตุอะไรสักอย่าง... เนวิกาคิดทบทวนความรู้ทาง
จิตวิทยาที่ได้รับการอบรมมา

“ห้องน้องมุกอยู่ชั้นสอง ห้องขวาสุดทางเดินติดระเบียบ งานของ
เธอก็ไม่มีอะไรมาก แค่ออยู่เป็นเพื่อนลูกฉัน แล้วพอน้องมุกหลับ ก็กลับ
ไปนอนที่ห้องได้ ส่วนวันธรรมดา จะมีครูมาสอนที่บ้าน เพราะฉันให้น้องมุก
เรียนโฮมสคูล จะเรียนในห้องข้างล่างนี้”

พูดพลางชี้มือไปยังห้องเล็กที่ผนังและประตูเป็นกระจกใสซึ่ง
ตั้งอยู่ถัดจากห้องรับแขกนี้ไป จากตรงนั้นสามารถมองเห็นโต๊ะ เก้าอี้ และ
อุปกรณ์การเรียน ดูเป็นห้องเรียนขนาดย่อม

“เราไม่ต้องเข้าไปในห้องเรียนก็ได้ แค่อู่ข้างนอกนี้ให้มองเห็น
ตอนน้องมุกเรียนอยู่ เผื่อลูกฉันเป็นอะไร เผื่อต้องการอะไร จะได้จัดการ
ได้ทัน”

รายละเอียดเรื่องการศึกษาของเด็กหญิงว่าเรียนแบบโฮมสคูล มิได้ไปเรียนที่โรงเรียนดังเช่นเด็กทั่วไป ก็ถูกเขียนไว้ในข้อมูลอยู่แล้ว เนวิกาก็ไม่มีคำถามอันใด

“น้องมุกไม่ได้กินข้าวร่วมกับฉัน บ้าอีด...ที่เธอเจอเมื่อก็ เป็นแม่ครัว และแม่บ้านของที่นี่ จะทำอาหารให้น้องมุก ก็ถามเขาแล้วกันว่าจะกินที่ไหน แล้วก็ฝากดูแลเรื่องนี้ด้วย”

เมื่อคิดว่าสั่งงานทุกอย่างครบถ้วนแล้ว ภคินจึงเอื้อมมือไปหยิบ พวงกุญแจที่วางไว้ข้างตัวส่งให้เนวิกา

“นี่กุญแจประตูรั้ว ประตูหน้าหลังของบ้านหลังนี้ กุญแจห้องนอน น้องมุก แล้วก็กุญแจห้องของเธอ ถ้าขาดเหลืออะไรก็บอกเต็ม เขาจะเข้าเมืองไปซื้อของอยู่บ่อยๆ”

หญิงสาวยื่นมือไปรับ ทว่ากลับถูกภคินจับมือเรียวเอาไว้ ดวงตา หลังเลนส์แว่นคมปลาบราวกับมีประกายบางอย่าง เนวิกาสะดุ้งและ ชักมือกลับ ในจังหวะเดียวกับที่เขาปล่อยพวงกุญแจ ทำให้กุญแจร่วงลงพื้นพรม

สายตาเจ้านายแฝงความดำนิ

“เห็นไหม ถ้าไม่ดึงมือหนี ฉันก็วางกุญแจลงบนมือเธอแล้ว” พุด พลางก้มตัวลงหยิบกุญแจพวงนั้นขึ้นมาถือเอาไว้อย่างรอรท่า

เนวิกาทำใจดีสู้เสือยื่นมือออกไปอีกครั้ง

ภคินวางพวงกุญแจลงบนอุ้งมือเล็กก่อนลุกเดินเข้าไปในห้อง ด้านหลังสุด ทิ้งไว้เพียงคำถามมากมายในหัวของหญิงสาว

เมื่อสายตาเริ่มชินกับแสงสว่างเพียงน้อยของโคมไฟในห้องนอน

เด็กหญิง เนวิก้าจึงกวาดตาสำรวจภายในห้อง

แม้วัยอนุบาล ทว่าห้องส่วนตัวของเด็กอายุหกขวบนี้กลับกว้าง
พร้อมด้วยอุปกรณ์อำนวยความสะดวกมากมาย ทั้งเตียงนอนที่ตั้ง
เรียงรายด้วยตุ๊กตาสัตว์และตัวการ์ตูนดั่ง วอลเปเปอร์เป็นรูปปราสาทมีไฟ
ดวงเล็กติดเรียงรายเอาไว้เป็นจุดราวกับคบเพลิงบนปราสาทของจริง
เครื่องปรับอากาศส่งลมเย็นเยียบไม่ต่างจากพื้นที่อื่นของบ้านหลังนี้ โต๊ะ
กระจกเล็กที่มีอุปกรณ์ทำผม ตั้งแต่หวี กีบติดผม ที่คาดผม ไดรเป่าผม
วางเรียงเอาไว้อย่างเป็นระเบียบ โต๊ะสี่เหลี่ยมที่น้องมุกนั่งวาดรูปอยู่ก็มีทั้ง
คอมพิวเตอร์แล็ปท็อป อุปกรณ์เครื่องเขียนครบชุด โคมไฟ นาฬิกาดิจิตัล
ราวกับหลุดออกมาจากร้านเฟอร์นิเจอร์อย่างใดอย่างนั้น

หากห้องสว่างกว่านี้ ก็คงสวยราวกับห้องของเจ้าหญิงใน
เทพนิยาย...

เนวิก้าเดินไปยืนอยู่ด้านหลังน้องมุก สายตาเหลือบมองภาพวาด
จากจินตนาการ พลันให้ต้องขนลุกเกรียว

กระดาศขาวถูกระบายทับด้วยสีดำสนิท เหลือไว้เพียงช่องกลม
สองช่อง กับช่องว่างรูปสามเหลี่ยมด้านล่าง มองเห็นเหมือนดวงตาและ
ปากที่แสบะยิ้ม

ใช่เพียงหนึ่ง กระดาศปีกหนาที่ใช้งานแล้ว มีรูปเดียวกันนี้ถูกวาด
เอาไว้อยู่ ทั้งตำแหน่ง รูปร่าง ความหนักเบาของการลงสี เหมือนถ่าย
เอกสารออกมามากกว่าจะเป็นการวาดใหม่

“เอ่อ... น้องมุกวาดอะไรหะคะ”

ไม่มีคำตอบ เด็กหญิงยังคงคร่ำเคร่งกับงานศิลปะของเธอต่อไป
ราวกับไม่รับรู้ว่ามีใครอีกคนอยู่ในห้องกับเธอ

“พี่ขออุหน้อยได้ไหมคะ ตั้งใจวาดแบบนี้ต้องสวยแน่ๆ เลย”

“ออกไป!”

ที่ตอบกลับมาคือเสียงตะโกนก๊วทั้งที่ไม่หันหน้ามามอง เนวิกา
ผงะเพียงครู่ แต่ยังยืนอยู่ด้านหลังไม่หนีไปไหน

“ไม่ต้องกลัวนะคะ พี่ชื่อนุ้ย ตั้งแต่วันนี้จะมาดูแลน้องมุก เมื่อ
เราก็เจอกันแล้ว ไม่ใช่คนแปลกหน้าแล้วเนอะ”

ไม่ทันตั้งตัว ประกอบกับแสงสว่างที่ไม่เพียงพอของห้อง เนวิกา
จึงไม่เห็นสิ่งที่ลอยหือเข้าหาศีรษะ

รู้ตัวอีกที ที่เหลาดินสอขนาดเท่ากำปั้นซึ่งมีส่วนประกอบของ
โลหะ ก็กระแทกเข้าใส่หน้าผากจนเธอล้มเซลงไปนั่งกับพื้น มีอยกชั้น
กุ่มหน้าผากสัมผัสผืนเตียงของเหลวที่หลังจากบาดแผล

บ้าอืดที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามา มองภาพนั้นโดยไม่แสดงความรู้สึก
ทางสีหน้าแม้แต่เน้อย คงทำเพียงวางถาดอาหารที่ถือมาบนโต๊ะอีกตัว
ซึ่งตั้งอยู่ด้านหลัง ก่อนกล่าวกับเจ้าของห้องเสียงเรียบ

“อาหารเข้าคะน้องมุก”

และชำเลื่องสายตามองเนวิกาที่ยังนั่งกุ่มขมับอย่างมึนงงเพราะ
ศีรษะถูกกระแทกอย่างแรง

“เธอก็ไปหาแผลซะไป หน้าห้องครัวมีตู้ยาอยู่” พุดจบก็เดินออก
จากห้องไปโดยไม่เหลือบแลหรือช่วยพยุงคนเจ็บ

เนวิกากัดฟันอย่างสะกดกลั้นอารมณ์ ก่อนหยิบที่เหลาดินสอ
ไปวางบนโต๊ะ และเดินตามหลังแม่บ้านชราไปไม่ห่าง

หญิงชราสละวนกับการจัดเตรียมอาหารมื้อกลางวัน ขณะที่

พี่เลี้ยงคนใหม่หลังใช้สาลีชุบยาทาแผล ก็เอาเทปแปะเอาไว้บนหน้าผาก พลางมองเงาสะท้อนบนกระจกเห็นแววตาโรยด้วยพบเจอะเรื่องไม่คาดคิด ที่ประเดประดังเข้ามาไม่หยุด

เห็นแม่บ้านง่วนกับงาน จึงขันอาสาช่วยโดยไม่รอให้อีกฝ่ายเอ่ยปาก เนวิก้าหันซ้ายขวามองเห็นตู้เก็บจาน จึงหยิบจานและชามออกมาวางรอเอาไว้ ด้วยเห็นว่าหญิงชราทำเมนูแกงเขียวหวานกับหมูทอด กระเทียมพริกไทย

“ป้าอยู่ที่นี่มานานแล้วใช่ไหมคะ” เอ่ยปากชวนสนทนา เนวิก้ามีข้อดีเรื่องมนุษยสัมพันธ์ที่สามารถเข้ากับคนได้ทุกเพศทุกวัย

“นาน”

แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะสงวนถ้อยคำ ตอบกลับเพียงคำเดียวโดยไม่ขยายความต่อ

“อยู่ตั้งแต่อน้องมุกเกิดเลยไหมคะ”

“ใช่”

หญิงสาวหยิบถ้วยไปตั้งไว้ใกล้หม้อที่แกงเดือดปุด ไชยกลิ่นหอมเรียกน้ำย่อยในกระเพาะ

“แล้วน้องมุกเป็นแบบนี้... หมายถึง มีอารมณ์โกรธฉุนเฉียวง่าย แบบนี้ตั้งแต่เด็กเลยไหมคะ หรือเพิ่งมาเป็นตอนอายุประมาณนี้”

คนถูกถามหยุดคนแกง หันมามองเนวิก้าตาขวาง

“เรื่องของเจ้านาย เป็นลูกจ้างไม่ต้องอยากรู้ อยากเห็นให้มากนัก”

ไต้ฝุ่นเพียงแววตา ทว่าน้ำเสียงยังแข็งกร้าวเสมือนคำถามของเธอเป็นสิ่งต้องห้ามมิควรพูดถึง ทั้งที่เป็นเรื่องเกี่ยวข้องโดยตรงกับงานที่เธอต้องรับผิดชอบ

“เอ่อ... ค่ะ เข้าใจแล้วค่ะ”

แต่กระนั้นก็ยังต้องเปลี่ยนเรื่องเพื่อมิให้อีกฝ่ายซุนเคื่อง ด้วยรู้ว่าต้องอยู่ร่วมชายคากันไปอีกนาน

“นุ้ยเป็นแฟนนิยายของคุณภาคินด้วย อ่านทุกเรื่องเลย” เปลี่ยนประเด็นสนทนาเพื่อหวังเก็บข้อมูลต่างๆ ให้มากที่สุด “แต่หลังจากเรื่อง ‘นางคลั่ง’ แกก็ไม่มีงานใหม่ออกเลย ตอนนี้งากำลังเขียนเรื่องใหม่ อยู่ไหมคะ”

แวตตาหญิงชราวูบไหว คล้ายอารมณ์ความรู้สึกเปลี่ยนจากโกรธกรุ่นเป็นบางอารมณ์ที่ไม่อาจตีความได้

“ไม่รู้ ฉันไม่รู้ เรื่องของเจ้านายฉันไม่เคยยุ่ง”

เมื่อรู้ว่าไม่อาจเก็บข้อมูลใดได้อีก เนวิกาจึงไม่ตอบทสนทนา คงทำเพียงเป็นลูกมือให้แม่บ้านชราไปเงียบๆ เท่านั้น

โดยไม่รู้เลยว่า คนสูงวัยกว่าเหลือบตามองตนเองเป็นระยะด้วยแวตตามาดร้าย!

บันทึก

๓

เรือนแถวอันเป็นที่พักของลูกจ้าง เป็นอาคารอิฐชั้นเดียวสามคูหา ด้านหน้าเป็นประตูและหน้าต่างบานเกล็ดบานใหญ่ เช่นเดียวกับด้านหลัง ที่เปิดประตูออกไปเป็นลานสำหรับซักล้างก็มีหน้าต่างอีกบาน แต่เป็นหน้าต่างไม้ที่เมื่อเปิดออกจะเห็นวิวภูเขาเขียวขจี

เนวิกาจัดข้าวของเครื่องใช้ของตนที่นอกจากเสื้อผ้ากับของใช้จำเป็นสำหรับผู้หญิงแล้ว ก็มีเพียงหนังสือนิยายอีกสามเล่มที่พกติดมาด้วย เพราะความหลงใหลในโลกแห่งตัวอักษร เธอจึงมักพกหนังสือติดตัวไปทุกที่ไม่ว่าจะไปทีใดก็ตาม

และนิยายเรื่องโปรดที่หญิงสาวหยิบมาอ่านหลายต่อหลายรอบ จนสภาพหนังสือเก่าโทรม ก็คือนิยายเรื่องสัตย์สังวาลอันเป็นผลงานของนายจ้างคนปัจจุบัน

คราแรกที่รู้ว่าได้งานเป็นพี่เลี้ยง เธอดีใจเพราะรู้ว่าค่าจ้างของงานนี้สูงกว่างานร้านสะดวกซื้อที่เคยทำมาโข แต่ที่ดียิ่งไปกว่า ก็เมื่อรู้ว่าผู้ว่าจ้างคือนักเขียนนิยายในดวงใจ หญิงสาวคาดฝันว่าจะได้เห็นการทำงานของนักเขียนอัจฉริยะแห่งยุค ว่าการสร้างสรรค์โลกแห่งจินตนาการที่สมจริง สนุกสนาน และดึงดูดผู้อ่านเข้าไปอยู่ในโลกนั้นได้

อย่างน่าทึ่ง ภคินมีวิธีการทำงานอย่างไรกันแน่

บานหน้าต่างเปิดอ้า เพราะไม่มีเหล็กดัดและม่านดังเช่นหน้าต่าง
ด้านหน้า ลมจึงพัดโกรกเข้ามาสร้างความเย็นสบายให้ไม่ต้องพึ่งความเย็น
จากอุปกรณ์ไฟฟ้า หญิงสาวจัดห้องหับเสร็จพระอาทิตย์ก็ลับขอบฟ้า
มองออกไปด้านนอกยังเห็นแสงรางจากไฟของบ้านนายจ้าง

เงาไหววูบปรากฏที่หน้าต่าง

เนวิกาเงยหน้ามองไปที่หน้าต่าง คราแรกคิดว่าเป็นสมุทมนุ่มไม้
ที่ไหวโยกเพราะแรงลมพัดเป่า แต่เมื่อพิศดูให้ดี กลับพบร่างเล็กที่เดินดุ่ม
ไปทางด้านหลังของอาณา จดจำเสื้อผ้าได้ดีว่าเป็นสีของชุดนอนเด็กหญิง
ที่เธอเพิ่งผลัดเปลี่ยนให้ ใจจึงวูบไหวด้วยความเป็นห่วง

รีบผุดลุกก่อนเปิดประตูหลังบ้านใจนพรวดไม่คิดชีวิต เนวิกา
วิ่งตามไปโดยไม่กล้าส่งเสียง เพราะกลัวจะสร้างความแตกตื่นให้
คนอื่นในระยะเท่าที่ยังมองเห็น เธอมั่นใจว่าวิ่งตามน้องมุกไปได้ทัน

แต่ก็ไม่... ขาสั้นเท่านั้น กลับเดินเร็วเสียจนถึงห้องหญิงสาวออกไป
เรื่อยๆ ทว่าด้วยอาการตระหนก เนวิกาจึงไม่อาจคิดถึงความผิดปกตินี้
ในสมองเปี่ยมด้วยกังวลถึงความปลอดภัยของเด็กหญิงตัวน้อยเท่านั้น

“น้องมุก รอพี่ด้วยค่ะ น้องมุกจะไปไหน”

เด็กน้อยห่างออกไปทุกที ยิ่งห่างจากบ้านเท่าไร แสงไฟที่ส่องมา
ก็เริ่มเลือนรางลงเท่านั้น จนจากที่เห็นชุดนอนสีขาว กลับถูกห้วงอนธการ
กลืนหาย เนวิกาไม่รู้ว่าตนเองวิ่งมาไกลเท่าไร ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเธอวิ่ง
เท้าเปล่าจนโดนคมของก้อนหินบาดฝ่าเท้า เพราะความเจ็บปวดทั้งมวล
ถูกกลบทับด้วยความห่วงกังวลจนสิ้น แล้วเธอก็วิ่งมาถึงอาคารหลังเล็กที่
ตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวสุดปลายที่ดิน

หันซ้ายหันขวา ไม่เห็นแม่เงาของเด็กหญิง จึงตะโกนก้องในความมืด

“น้องมุก อยู่ไหนคะ กลับบ้านกับพี่นุ้ยนะ ออกมาหน่อยค่ะ”

ยินเพียงเสียงตนเองสะท้อนไปมาราวเสียงควมครวญครางของปีศาจร้าย เสียงใบไม้เสียดดังผสานเสียงก็ฏกรีดปึก ยิ่งชวนให้ประหวั่นพรั่นพรึง

แต่กระนั้นเนวิกายังทำใจดีสู้เสือ เมื่อไม่เห็นว่เด็กหญิงหายไปไหน อาคารหลังเล็กตรงหน้าจึงเป็นเป้าหมายเดียวที่จำต้องเสียงเข้าไปดู

มือเอื้อมไปจับลูกบิดประตู เย็นเยียบแล่นไ้จากปลายนิ้วเข้าสู่สมองจนชะงัก สัมผัสไม่ต่างจากจับก้อนน้ำแข็ง ภาวนาให้เปิดเข้าไปพบร่างเล็กที่ตนติดตามมา

หัวใจเต้นราวจะทะลักออกมานอกอก เธอกลั่นใจก่อนออกแรงเปิดประตูบานใหญ่

“ทำอะไรนะ!”

เสียงที่ดังจากด้านหลังทำให้เนวิกาสะดุ้งโหยง แต่เมื่อหันไปพบว่าเป็นเสียงของป้าอืด ก็ราวกับพระมาโปรด

“เธอมาทำอะไรที่นี่”

“ป้าคะ น้องมุกเดินมาแถวนี้ค่ะ นุ้ยวิ่งตามมาแต่ก็คลาดกัน เลยคิดว่าน่าจะเข้าไปอยู่ในนี้” พุดพลางชี้มือไปที่ประตู โดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอาคารที่เธอยืนอยู่ตรงหน้าคือสถานที่ใดกันแน่

“พุดป้าอะไร” แม่บ้านชรามุ่นคิ้วพลางมองเนวิกาด้วยสายตาสงสัย “ฉันเพิ่งอุ้มนมไปให้น้องมุกกินเมื่อกี้ พอลงมาจากบ้านใหญ่ ก็เห็นเธอวิ่งหน้าตาตื่น เลยตามมานี้ แล้วทีบอกว่เห็นน้องมุกเดินมา

จนถึงตรงนี้ มันจะเป็นไปได้ยังไง”

เนวิกายืนตัวแข็งทื่อ พลังคิดตามคำพูดของหญิงชรา

หากป่าอืดยืนยันว่าเพิงเอานมไปให้เด็กหญิงก่อนจะลงจากบ้าน มา ย่อมเป็นเวลาเดียวกับที่เธอเห็นเงาของเด็กเดินไปทางด้านหลังเรือน ลูกจ้าง ถ้าเงานั้นไม่ใช่ของน้องมุก... แล้วจะเป็นเงาของใคร

“ที่บ้านนั้นนอกจากน้องมุกแล้ว ยังมีเด็กคนอื่นอีกไหมคะ”

“ไม่มี คุณภคินบอกแล้วไม่ใช่หรอว่าที่นี่มีใครอยู่บ้าง ฉันว่าเธอคงตาฟาดแล้วละ”

ตาฟาดหรอ... เธอมั่นใจว่าเห็นเงาร่างของเด็กในชุดนอนเต็มสองตา ช้ายังเห็นนานหลายนาที่จนวิ่งติดตามมาถึงตรงนี้ จะตาฟาดได้อย่างไร

เนวิกาคิดค้ำนอนอยู่ในใจ แต่ไม่ได้พูดออกมา

“แล้ว... นี่อาคารอะไรหรอคะ”

เมื่อสัมผัสัญญะกลับมาสมบูรณ์ด้วยคลายความตระหนก จึงเพ็งได้สังเกตเห็นสิ่งปลูกสร้างตรงหน้าอย่างเต็มตา

แม้เห็นไม่ชัดเจนเพราะมีเพียงความสว่างของแสงจันทร์ แต่ก็พอมองเห็นสภาพเก่าโหลมของอาคารขนาดเล็กนี้ได้ ผนังเป็นเมทัลชีทดูไม่แข็งแรงนัก ความกว้างเพียงไม่กี่เมตร ดูแล้วไม่คล้ายเป็นที่อยู่อาศัยของคน

“ห้องเก็บของ พวกเครื่องเรือนเก่าๆ กับของใช้ที่พังแล้ว คุณภคินให้เอามาเก็บที่นี่ สักสามสี่เดือนก็จะให้รถมารับซื้อไปที” ป้าอืดเฉลยด้วยเสียงหงุดหงิด “เธอคงเหนื่อยมาทั้งวัน ไหนจะเดินทาง ไหนจะต้องดูแลน้องมุก เลยทำให้ตาฟาด รีบไปนอนเถอะ เดี่ยวพรุ่งนี้ตื่นไม่ตรงเวลา

จะตงงานตั้งแต่แรกเสียเปล่าๆ”

“คะ...” หญิงสาวรับคำทั้งที่ในห้วงคำนึงยังเปี่ยมด้วยความสงสัย
สายตาทิ้งค้างที่อาคารเล็กตรงหน้าครู่หนึ่ง ก่อนหันหลังเดินตามคน
สูงวัยกว่าไป

โดยไม่เห็นเงาร่างวางเลื่อนที่ซุ่มซ่อนตนเองอยู่ในม่านรัตติกาล
ผู้มองจ้องเธอด้วยแววตาสีโลหิต!

ห้องนอนเย็นเยียบด้วยอุณหภูมิจากเครื่องปรับอากาศที่ตั้งไว้
ยี่สิบองศาเซลเซียส แต่กระนั้นหญิงกลางคนในชุดนอนแบบกระโปรง
ผ้าซาตินตัวบางจนขับเน้นส่วนสัดส่วนสะอิดสะเอ้งไม่คล้อยหย่อนตามอายุ
ยังคงมีเหงื่อซึมกายด้วยเพราะขยับเคลื่อนไหวไม่หยุด

“เมื่อยจะไม่ไหวแล้ว ผัวขา”

ครางเสียงกระเสาะอย่างไม่หวั่นเกรงว่าเด็กน้อยที่อยู๋ห้องติดกัน
จะได้ยิน ศตวรรษมีบดร่างอวบอัดลงบนความแข็งแกร่งของภคิน จนแม้เธอ
ที่เป็นฝ่ายคุมเกมยังอดรอนทนไม่ได้ ต้องหวีดร้องเสียงดังคราหนึ่งเมื่อเขา
พาเธอโจนสูงเสียดฟ้า

ก่อนตกลงมาพร้อมฝนห่าใหญ่

ร่างกระตุกเบาไผลงชบชายสวมนว่นซึ่งทำเพียงนอนนิ่ง ตามอง
เพดานราวกับใช้ความคิด

“ทำไมไม่เสร็จ”

เป็นเธอที่เอ่ยถาม ด้วยสัมผัสจึงรู้ว่าอีกฝ่ายยังคงมิได้ปลดปล่อย
ความสุขเชกเช่นเดียวกับตน ห้วงคำนึงนึกถึงสายตาที่เขามองพี่เลี้ยง
บุตรสาวคนใหม่ ให้ต้องปริวิตกด้วยความคิดฟุ้งซ่านบางประการ

“หรือเพราะงั้น!”

ภคินได้สติ จึงใช้ท่อนแขนโอบร่างคนที่นอนทับตนก่อนลุกหลังคนเป็นภรรยาเบาๆ

“ผมแค่คิดว่าจะเขาดูแลน้องมุกได้ไหม วันแรกก็หัวร้างข้างแตกแล้ว”

“ไม่ได้ก็หาพี่เลี้ยงใหม่ บริษัทนี้มีพี่เลี้ยงในบัญชีเป็นสิบ หรือถ้าบริษัทนี้ไม่มีปัญญาคณบดีๆ มาให้ ก็ยังมีอีกหลายบริษัท จะกลัวทำไม”

รู้ว่าต่อคำไปก็ไม่มีประโยชน์ จึงไม่เอ่ยบทสนทนาได้อีก ยิ่งเห็นสายตาขุ่นของศรัตรู จึงคิดได้ว่าไม่ควรทำให้อีกฝ่ายไม่พอใจมากไปกว่านี้

ชายสวมแว่นจึงจับร่างเล็กให้นอนลงบนเตียง ก่อนสลับตำแหน่งขึ้นไปอยู่ด้านบน และกลืนกินเธออย่างตะกละตะกลาม จนคนเป็นนายหญิงของบ้านกรีดร้องเสียงดังอีกคำรบ

เนวิกาตื่นขึ้นมาอย่างไม่แจ่มใสนัก เธอตื่นก่อนนาฬิกาปลุกตามเวลาที่ตั้งเอาไว้ ด้วยเพราะวิตกกังวล กลัวจะเริ่มงานตามตารางที่จดเอาไว้ไม่ทัน ทำให้เธอหลับๆ ตื่นๆ ทั้งคืน

แต่กระนั้นคนที่ยกให้งานสำคัญเหนืออื่นใดอย่างเธอ ก็รีบอาบน้ำ ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดลาลอง เสื้อยืดแบบมีปกกับกางเกงสแล็ค ผ้าซีฟิเลสครีมทำให้ดูสุภาพแต่ทะมัดทะแมง

เมื่อเปิดประตูห้องก็พบชายหน้าทะเล้นยืนอยู่

“อรุณสวัสดิ์ครับ ตื่นเช้าจัง”

ดวงอาทิตย์เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้าเพียงครึ่ง แต่กลับสดใสแสงสว่างจนมองเห็นรอบอาณาได้แจ่มชัด เห็นกระทั่งเหงื่อเม็ดน้อยที่ผุดพราย

จากท่อนแขนหนาของเตมัน จนเนวิกาต้องเสหน้ามองไปทางอื่นด้วย
เกิดความรู้สึกประหลาดในจิตใจ

“ผมเห็นไฟห้องนุ้ยเปิดแล้ว เลยมารอ” เมื่อเห็นหญิงสาวมุ่นคิ้ว
เขาจึงรีบพูดต่อด้วยไม่ยากให้เข้าใจผิด “พอดีจะลงไปในเมือง ไปซื้อ
ของนะครับ จะมาถามว่าอยากฝากซื้ออะไรไหม”

เนวิกาจึงถึงบางอ้อ จดจำได้ว่านายจ้างบอกเอาไว้ว่า หาก
ขาดเหลือของใช้อะไรให้ฝากเตมันซื้อ เพราะเขาจะเข้าเมืองไปตลาด
เป็นประจำ

“อืม... จักรบกวณฝากซื้อเครื่องเขียนพวกดินสอ ปากกา ยางลบ
ไม้บรรทัด ให้น้อยๆ ค่ะ เดี่ยวนุ้ยไปหยิบเงินให้”

“ไม่ต้องๆ ครับ คุณเจนให้เงินมาไว้แล้ว เดี่ยวนุ้ยส่งไลน์รายการ
มาแล้วกันว่าเอาอะไรบ้าง ผมจะได้ซื้อถูก” ไม่พูดเปล่า พลันยื่น
โทรศัพท์มือถือของตนที่เปิดแอปพลิเคชันไลน์ในหน้าแสดงคิวอาร์โค้ด
สำหรับเพิ่มเพื่อนเอาไว้แล้ว คล้ายบังคับทางอ้อมให้หญิงสาวต้องเพิ่ม
ชายตรงหน้าในรายชื่อเพื่อนบนโซเชียลเน็ตเวิร์กอย่างไม่อาจเลี่ยง

แต่กระนั้นกลับทำให้เนวิกาอารมณ์ดีอย่างประหลาด

“คือเนียนขอไลน์ว่าจั้น”

“ไม่ได้เนียนนะ ก็ขอจริงๆ นี่แหละ”

เตมันยิ้มกว้างจนเห็นฟันสีขาว ขับกับผิวกร้านแดดสงให้ชายผู้นี้
มีเสน่ห์ชวนมอง

เพียงพลัน เนวิกากลับสะดุ้งคล้ายถูกจ้องด้วยแววตาไม่เป็นมิตร
หญิงสาวเงยหน้ามองไปยังบ้านหลังใหญ่ของนายจ้าง เห็นภคิณยืน
กอดอกมองจากระเบียงชั้นบนลงมา

นายจ้างแม้รู้ว่าตนถูกเห็น แต่กลับยังคงยืนจ้องอยู่อย่างนั้น แวตตาที่ทอดมามีประกายบางอย่างที่บ่งบอกถึงความไม่พอใจ จนเนวิก้าต้องรีบกล่าวขอบคุณเตมัน และเดินขึ้นบ้านหลังใหญ่ ด้วยเข้าใจว่าตนอาจถูกมองด้วยความตำหนิที่ไม่ยอมไปทำงานเสียที

โดยไม่รู้เลยว่า ความไม่พอใจที่อัดแน่นในอกของภคิน หาใช่เรื่องงานไม่...

เพราะอาการทางจิต ทำให้น้องมุกไม่อาจเข้าเรียนในโรงเรียน เจกเช่นเด็กคนอื่น คนเป็นพ่อแม่อ้างภคินและศตวรรษจึงต้องจัดการการศึกษาให้ลูกด้วยวิธีการเรียนแบบโฮมสคูล

ครูพิเศษที่ศตวรรษจ้างมาเพื่อสอนน้องมุก เป็นครูสาวสวมแว่น หน้าตาคนแก่เรียน นายจ้างเป็นฝ่ายแนะนำเนวิก้ากับครูพิเศษ

“นี่พี่เลี้ยงคนใหม่ของน้องมุกคะคุณครู ชื่อ‘นุ้ย’” ก่อนหันไปสั่งคนเป็นลูกจ้าง “ตอนน้องมุกเรียนหนังสือกับครูจอยอยู่ เธอไม่ต้องเข้าไปกวนนะ แต่ถ้าคุณครูหรือน้องมุกต้องการอะไรระหว่างเรียน ก็ช่วยหาช่วยเตรียมให้ด้วย”

“คะ คุณเจน”

พิศใบหน้าคุณครูสาว สีหน้าเรียบเฉยไม่บ่งบอกอารมณ์ ดูแล้วเข้าถึงยาก เนวิก้าจึงประหวั่นเนใจว่าบุคลิกเช่นนี้จะทำให้เด็กหญิงผู้เป็นศิษย์วางใจและยอมนิ่งเฉยไม่อาละวาดได้หรือไม่

ศตวรรษออกจากบ้านโดยมีเตมันทำหน้าที่ขับรถไปให้ เนวิก้าพอรู้จากข่าวตามสื่อต่างๆ ว่าไฮโซสาวผู้นี้มีงานทางสังคมอยู่เนืองๆ เมื่อในบ้านเหลือเพียงภคิน น้องมุก และเธอกับครูจอย ก่อนเวลาเริ่มเรียน

เนวิกาจึงเลียบเลียงถามเพื่อทำความรู้จักอีกฝ่าย

“คุณครูสอนน้องมุกมานานแล้วหรือคะ” คนเข้ากับคนง่าย
อย่างเนวิกาเป็นฝ่ายเปิดบทสนทนา

“แค่สามเดือนค่ะ ตอนอนุบาลน้องมุกเรียนกับครูอีกคนหนึ่ง”
ครูสาวตอบเสียงเย็น

ไม่จำเป็นต้องถามต่อ การเปลี่ยนครูคนใหม่ ก็คงมีเหตุผลไม่ต่าง
จากการเปลี่ยนพี่เลี้ยง

ได้พูดคุยเพียงเท่านี้ เมื่อเด็กหญิงในชุดกระโปรงสีชมพูราวตุ๊กตา
เดินลงมาจากชั้นสองของบ้านพร้อมผู้เป็นพ่อ ครูสาวจึงเดินไปรับพลาง
บุตรยายยิ้มเป็นครั้งแรกของวัน

“สวัสดีค่ะน้องมุก พร้อมจะเรียนกันรึยังคะ”

ไม่มีคำตอบจากเด็กน้อย คงทำเพียงพยักหน้าเท่านั้น แต่ครูจอย
ไม่เปลี่ยนสีหน้านอกจากยิ้มให้ลูกศิษย์ แล้วยังคงหันมองชายเจ้าของ
บ้านอย่างจงใจ พลางฉีกยิ้มกว้างกว่าเดิม

“ฝากน้องมุกด้วยครับคุณครู”

ภคินยิ้มมุกปากตอบ เมื่อส่งลูกสาวแล้วก็เดินเข้าไปในห้อง
ทำงานชั้นล่าง ส่วนเนวิกาเมื่อไม่มีอะไรทำก็เดินไปหยุดหน้าชั้นหนังสือ
ขนาดใหญ่ที่เรียงรายด้วยหนังสือนิยายหลากหลายเรื่องหลายแนว ชั้นทาง
ซ้ายสุดเป็นผลงานของภคินที่ใส่เรียงเอาไว้ปกละสิบเล่ม สีของสันปก
ที่เรียงกันชั้นละสี่คัล้ายดังมีรุ้งพาดผ่านชั้นหนังสือสูง

ด้วยหลงใหลในตัวอักษร แม้เคยอ่านมาแล้วนับสิบรอบ แต่เนวิกา
ก็ยังคงหยิบนิยายของภคินเล่มหนึ่งขึ้นมาถือ พลางจมจ่อมเข้าสู่โลก
แห่งจินตนาการอีกครั้ง

สมาธิของหญิงสาวพลันสะดุดเมื่อประตูกระจกแบบบานเลื่อน ถูกเปิดออก แสงหน้ามองเห็นเป็นครุจอยที่เดินออกมา มุ่งหน้าไปยังด้านหลังของบ้าน

คงไปเข้าห้องน้ำ... เนวิกาคิดเช่นนั้น ก่อนก้มหน้าอ่านหนังสือต่อ เพียงพลัน หญิงสาวรู้สึกเหมือนถูกเข็มทิ่มที่กลางหลังให้ต้องสะดุ้งโหยง หันไปมองเห็นน้องมุกที่นั่งอยู่ในห้องเรียนผนังกระจก ก้มหน้าคล้ายกำลังอ่านหนังสือ ทว่ากลับเหลือบตามองเธอด้วยแววตาดูดัน

ดังถูกภูตผีปีศาจจับจ้อง!

ทว่าหญิงสาวมิได้หวั่นกลัว ซ้ำยังตั้งใจเดินเข้าไปในห้องเพื่อถามไถ่ว่าเด็กน้อยต้องการอะไรหรือไม่ ทว่าน้องมุกกลับเสหนามองไปด้านหลังบ้าน จนเนวิกาที่มุ่นควมมองตามสายตา เห็นเงาร่างหนึ่งจึงลุกเดินตามไป

เป็นภคิณที่เดินออกจากห้องทำงานตั้งแต่เมื่อใดไม่ทันสังเกต เดินไปทางเดียวกับที่ครุจอยเพิ่งเดินไปเมื่อครู่ แม้ส่วนท้ายของบ้านจะมีได้มีเพียงห้องน้ำ หากแต่ยังเป็นพื้นที่รับประทานอาหารและห้องครัว แต่ในใจของเนวิกากลับวิตกกังวลบางประการโดยไม่รู้สาเหตุ

และเมื่อเห็นภคิณเดินเข้าไปในห้องน้ำ ทั้งที่เธอมั่นใจว่าครุสาวยังคงอยู่ในห้องนั้น เนวิกาพลันต้องเอาตัวแนบผนังด้วยไม่ต้องการให้ภคิณล่วงรู้ว่าตนลอบเดินตามมา

“บ้าน่า...”

หญิงสาวครางเสียงเบา ตอนนี้เป็นเวลากลางวันแดกๆ ซ้ำในบ้านก็ยังมีคนอยู่มากมาย มิได้อยู่ลำพังเพียงสองคน ไฉนนายจ้างของตน

จึงกล้าทำเรื่องเช่นนี้

ยิ่งเดินไปใกล้ ก็ยิ่งได้ยินเสียงชัดขึ้น รู้ชัดว่าคนในห้องพยายามเก็บกลั้นเสียงเต็มที่ แต่ไม่อาจสะกดอารมณ์ของตนจนต้องผลอเปล่งเสียงที่ฟังไม่ได้ศัพท์ออกมาเป็นจังหวะ หญิงสาวใจเต้นไม่เป็นลำดับ เพราะไม่คาดที่จะต้องเป็นสักขีพยานของเรื่องไร้ยางอายเช่นนี้

โดยไม่ได้ตั้งใจ ประตูห้องน้ำพลันเปิดผาง พร้อมร่างภคินีที่เหงื่อโชกโหมใบหน้าเดินออกมา

เขาชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นลูกจ้างสาว แต่รีบปรับสีหน้าเป็นเคร่งขรึม ก่อนกล่าวเสียงเข้ม

“ฉันรบกวนเธอไปเอาจดหมายในกล่องไปรษณีย์ให้หน่อย”

มือค่อยเลื่อนประตูแง้มปิด ด้วยไม่ยอมให้เนวิกามองเข้าไปภายใน คนถูกไหว้วานจำต้องรับคำ แต่สายตายังคงจับจ้องบานประตูห้องน้ำนั้น ไม่มีทีท่าจะทำตามคำสั่ง จนภคินีต้องกระแอมเรียกสติ

“คะ ได้ค่ะ”

หญิงสาวหันหลัง เดินออกจากบ้าน โดยไม่เห็นว่าคนที่ทำความสะอาดชั้นสองของบ้านอย่างป้าอืด จับจ้องพฤติกรรมของทุกคนที่ชั้นล่าง และเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดตั้งแต่ต้น...จนจบ

ครูจอยเดินเข้ามาในห้องเรียน หลังผ่านเวลามากกว่ายี่สิบนาที นับตั้งแต่ขอตัวไปห้องน้ำ หญิงสาวไม่นาถรอันใดเพราะรู้ว่าลูกศิษย์คงทำเพียงนั่งนิ่งรากับเป็นตุ๊กตา ไร้ปฏิกริยาหรือแสดงอารมณ์ใดให้เห็น

ลัดก็อินเกม ลัดก็อินเลิฟ งานสบายเงินดีขนาดนี้หาได้ง่ายเสียทีไหน เทียบกับคนอาชีพเดียวกันที่สอนหนังสือในโรงเรียน ต่อให้เป็น

โรงเรียนเอกชนก็ต้องเผชิญกับเด็กเกกมะเหรกเกเรจนให้ปวดหัวทุกวี่วัน เงินเดือนก็น้อยนิด ซ้ำยังต้องทำเอกสาร รายงาน วิจัย อีกกองพะเนิน โดยไม่มีรายได้เพิ่ม เสียทั้งสุขภาพกายสุขภาพจิต

เธอจึงสมัครเป็นครูของ ‘บริษัทบ้านศึกษา’ ที่ส่งครูไปสอนในครอบครัวที่ประสงค์ให้บุตรหลานเรียนแบบโฮมสคูล นอกจากบริษัทจะจัดหลักสูตรการเรียนการสอนเพื่อให้พ่อแม่ทำหน้าที่ครูด้วยตนเองได้แล้ว ยังมีบริการจัดหาครูไปสอนที่บ้านเพื่ออำนวยความสะดวกสำหรับพ่อแม่ที่ไม่มีเวลาอีกด้วย และนับเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องที่สุดในชีวิตของเธอ

บ้านหลังใหญ่บนเนินเขา บ่งบอกฐานะของเจ้าของบ้านได้เป็นอย่างดี ส่วนลูกศิษย์ แม่รู้สึกหวั่นใจตั้งแต่วันแรกที่พบ แต่เมื่อได้สอนและรู้ถึงนิสัย รวมถึงอาการประหลาดที่เป็น ก็สร้างความปริดาแก่ครูจอยเป็นอย่างมาก เพราะน้องมุกเป็นเด็กไม่พูด ถามอะไรก็ไม่ตอบ แต่ไม่มีที่ทำต่อต้าน กลับทำตามทีบอกที่สอนได้ทุกอย่าง

และที่เหมือนเป็นโบนัส คือพ่อของเด็กน้อย...

เพียงเห็นแววตาคมปลาบหลังเลนส์แว่น เธอก็รู้ทันทีว่าเขาปรารถนาสิ่งใดจากตนนอกเหนือจากการทำหน้าที่ครู ยามศรัศมีไม่อยู่บ้าน เขามักเข้ามาติดตามการเรียนการสอนอย่างใกล้ชิด ใกล้...จนแทบแนบสนิทเป็นเนื้อเดียว

และรายได้เสริมที่ภักดินมอบให้ ก็ทำให้ครูจอยมอบในสิ่งที่เขาต้องการให้อย่างถึงพริกถึงขิง นอกจากสอนบทเรียนให้ลูก ยังสอนบทรักให้พ่อ นักเขียนหนุ่มหลงเธอจนใจหัวไม่ขึ้น ต้องกินกลืนเธออย่างหิวกระหายทุกครั้งยามมีโอกาส

คิดถึงฉากรักในห้องน้ำเมื่อครู ครูสาวก็หวามในอกจนต้องนั่ง

หนีบขา เสี่ยงสังการบ้านกระเส้าอย่างไม่อาจปกปิด

“เดี๋ยวน้องมุกใช้วงเวียน วาดรูปวงกลมหลายๆ รูป ทำเป็นภาพศิลปะตามจินตนาการ แล้วระบายสีนะคะ คุณแม่กลับมาจะได้เอาไปอวดว่าน้องมุกวาดรูปสวย”

เพราะรู้ว่าบุพการีทั้งคู่ของศิษย์หาได้สนใจติดตามความคืบหน้าหรือผลการสอน เพียงแค่มีงานเป็นหลักฐานว่าเธอได้สอนหนังสือในรายวิชาที่สถาบันจัดเอาไว้อย่างถูกต้องไปแสดงกับศตวรรษที่หลังจบการเรียนในแต่ละวัน เพียงเท่านั้นเธอก็ได้ทำงานนี้ต่อไปอีกนาน

เด็กหญิงใช้มือน้อยกำวงเวียนโลหะอย่างไม่ถนัด ปลายแหลมปักลงบนกระดาษ ก่อนด้านที่มีดินสอเสียบอยู่จะค่อยๆ ขีดลากเป็นเส้นสีดำกำเนิดเป็นรูปวงกลม

ทีละวง ทีละวง

ครูจอยหันมองไปด้านนอก เห็นพี่เลี้ยงคนใหม่หน้าตาสะสวยถือซองจดหมายไปให้ภิกษุที่นั่งรออยู่ตรงโซฟาส่วนพื้นที่รับแขก ก็เกิดความรู้สึกไม่พอใจ ยิ่งเห็นแววตาที่จับจ้องใบหน้าแฉล้มไม่วาง ก็หวั่นระแวง กลัว ‘ถุงเงินถุงทอง’ ของเธอจะปันใจไปให้คนอื่น

วงกลมถูกวาดเพิ่มบนกระดาษอีก ทั้งวงเล็ก วงใหญ่

ทีละวง ทีละวง

ครูจอยเพ่งสายตาเพื่อหวังให้เนกิกานั่นมอง จะได้รับรู้ถึงความไม่พอใจผ่านสายตาของตน

ทีละวง ทีละวง

‘ฉึก!’

ยินเสียงเพียงน้อย แทบไม่ใส่ใจด้วยซ้ำ

ทว่าเมื่อเวลาผ่านไปเพียงครู่ ความเจ็บแปลบจึงแล่นพล่านเข้าสู่
สมอง ต้องก้มมองที่มือของตน จนพบว่ามียางเวียนปักจนทะลุจากหลังมือ
ลงไปถึงใต้ไม้สีชมพู

“กรี๊ด!!!”

กรี๊ดร้องเสียงดังอย่างเจ็บปวด มือไม่อาจยกขึ้นเนื่องจากถูกโลหะ
แหลมปักตรึง คล้ายดั่งผีเสื้อถูกหมุดตอกเอาไว้ในกล่องสะสม เลือด
ทะลักหลังออกมาท่วมมือเรียว ย้อยหยดลงจากใต้ไปเปียกท่วมพื้นจน
แดงฉาน

“ออกไป!”

นี่คือครั้งแรกที่ครูจอยได้ยินเสียงน้องมุก และเสียงที่ได้ยินก็ทำให้
เธอลืมความเจ็บปวดไปจนสิ้น

เพราะเสียงนั้น คือเสียงผู้ชายที่ตวาดใส่

ดังไล่ให้เธอไปตายโหงตายห่าเสีย!

แม้ว่าการประหลาดราวกับคนสองบุคลิกของบุตรสาว
นักเขียนดังระดับโลก อย่างภคินี จะทำให้โนเวลกา
พิเลียงคนใหม่ ต้องพบกับเรื่องประหลาดมากมายใน
บ้านนายจ้าง แต่ที่ทำให้เธอหวั่นหวาดยิ่งกว่า กลับเป็น
เรื่องราวในไดอารี่ของใครบางคน ผู้ซึ่งเคยอาศัยอยู่
ในบ้านหลังนี้ และหายตัวไปอย่างปริศนา พิลีียง
คนใหม่ที่มาองเห็นวิญญาณอาฆาตในร่างเด็กหญิงจึง
ปรารถนาค้นหาความจริงของผู้สูญหาย และเบาแอส
เดียวที่มี คือไดอารี่ที่บันทึกเรื่องราวชีวิต ที่จะนำทาง
อเมริกา...ไปสู่ความตาย!

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

289.-

กดจองด่วน

www.booktime.co.th

@booktime